

ma 13/9 95

Tohmajärvi 18/9 1895.

Kerra Toimittaja!

Ajattelen, että en tule näillä riveilläni
mitään aikaansaaneeksi, mutta tahdon ne
kuitenki Toille lähettää. Omatuntoni
minua siihen pakottaa.

Satuin silmäilemään päivälehtiä N:o
215. Näin siinä jättän maanantuskriti-
kistä. Wälsi sydäntäni että tuommorista
ruoista tarvittavaa Suomen kansalle.

Etkö Te, Kerra toimittaja, usko että on
omallisuuspäi kun ei epäilyksiä tällä mitään.
Sammaisen kirjoituksen kautta kuin tuo Ky-
häelämä N:o 215:sta oli, voipi joutua
epäilyksiin, jotta seurauksia ei kukaan edot-

täkeä tiedä. Minä lausun sen peittelemättä,
minulta ei olisi sydäntä ottaa toiselta hänen
rauhaansa. Tiedän itäni siksi gentlemaniksi ette
harkitsi sitä tiedä. Kuinka on Teillä sydäntä
karkottaa yksinkertaisia uskovaisia siitä ykpi-
kertaisuuden omelle, josta he tähän osittain
ovat olleet? Minun luja vakuutukseni on ette
on omellisempi ette ei tiedä raamatun kristin-
nän mitään. Ja sillä kamalla kausalla on.
Minä olen pappina työskennellyt toista kymmentä
vuotta kirkon keskuudessa. Minä tiedän ette se
kirkon kritiikkiä vaan on ja omellinen, kun
se aivan epäkristillisesti huoaa raamatun.

Minä olen jo ollut monen tauterioton ääry.
Pappi saati usein tulkinnut katsoja kuluksi
tarkke kuin joku muu. Kun olen kuullut ja näh-
nyt kuinka ihmiset ovat omelliset, kun he täysin
huottavat raamatun junaan, olen ajatellut: voi kuinka
jelman ryöstöä ja tervät jotta tehtävät kaupallisen
ja ryöstöä kalliin aarteensa, yksinkertaisen lapsen

uskon. Ja te olette, kerran toimittaja kätynä tuon,
noisille kypä-sankareille, jotta täytyy ylläpitäkönsä
kuten, ette jos jotain palsta tähtöksi. Minun
se muistuu eräs tapaus miehen, joka oli opettaja.
Joiden sairauksen luo erään kirkon vaimon tykö. Hän
oli 20 vuotta ollut sokeri, mutta oli kuitenkin
hyvin tytyväinen opettaja. Minun kypymykseksi: kuinka
jaksaa sitä, kuin on noin jaksas, westji hän: jum-
lan sanasta olen saanut voimaa. Luultavasti ette
tytöty mitään joka voipi näin ihmis sydäntä lohdata
kun Jumalan pyhä sana? Mutta tuon sanan,
jotta miljoonat ja monet miljoonat, ovat lohdu-
tut, taidatte Te tehdä epäluulonalaiseksi. Se
ei ole tunnellisin miehen työtä. Mittekööt
vähän tuota sanaa: voi maailmaa pahemmasta
tähden, voi kuitenkin jotta ihmiset, josta kautta
pahemus tulee. Uskokort minun sanani: kerran tulette
näkemään, ette suuri on odotustaus tuommoisella myyriäs-
työllä!

Nojapästi kunnioittan
F. A. Cederberg
kirkkoherra.